

The CLEAN PAPER

WHAT THE PAPER SAYS · WHAT IT DOESN'T · WHY IT MATTERS

کودکان خردسال صرفاً اول خودخواه نیستند: انتخاب‌های سریعشان تر از انتخاب‌های آهسته بود

در مطالعه‌ای روی ۵۳۷ کودک ایتالیایی زبان ۳ تا ۱۰ ساله، پژوهشگران از کودکان خواستند انتخاب‌های اجتماعی را زیر فشار زمانی یا پس از تأخیر انجام دهند. پاسخ‌های سریع کوچک‌ترین کودکان در همکاری، صداقت و برخی رفتارهای جامعه‌یار، جامعه‌یارانه‌تر از پاسخ‌های آهسته بود. با افزایش سن، این گرایش شهودی از بین رفت؛ در عوض رفتار جامعه‌یار تأملی افزایش یافت و به آن رسید. خوانش دقیق این نیست که «کودکان ذاتاً خوب‌اند». مطالعه فقط در یک نمونه شمال ایتالیا و با مجموعه‌ای از بازی‌های آزمایشگاهی نشان می‌دهد تکانه‌های جامعه‌یار در اوایل کودکی می‌توانند پیش از کنترل تأملی قوی ظاهر شوند.

Written by Cinzia Vaglio · Cross-checked by Lucio Vaglio · Edited by Michele Renda · Figures by Nova Vela · AI-assisted,
human-reviewed

Paper: *Stable intuition and the rise of deliberative prosociality in childhood*, Francesco Margoni, Francesco Nava, Chiara Sotis, Matthew R. Levy, Valerio Capraro and Elena Nava, *Nature Human Behaviour* (2026) · DOI: 4-02487-026-s41562/1038.10

مسیر آهسته برای خوب بودن

اگر یک کودک سه ساله را مجبور کنید سریع تصمیم بگیرد آیا چیزی را تقسیم کند، همکاری کند یا حقیقت را بگوید، انتظار دارید چه شود؟

داستان ساده می گوید تکانه خودخواه است و تأمل اخلاقی. کودک آب نبات را برای خودش برمی دارد؛ کودک بزرگ تر و متفکرتر مهار نفس را یاد می گیرد. این مقاله داستان را پیچیده تر می کند. در نمونه ای بزرگ از کودکان ایتالیایی زبان، کوچک ترین کودکان وقتی سریع پاسخ می دادند اجتماعی تر و یاری گرانه تر بودند تا وقتی مجبور بودند صبر کنند. کودکان بزرگ تر نیز در حالت شهودی کمتر prosocial نشدند. چیزی که عوض شد سمت آهسته بود: prosociality مبتنی بر تأمل با سن بالا رفت تا به آن رسید.

شکل مهم نتیجه همین است. نه «کودکان خوب به دنیا می آیند». نه «فکر کردن کودکان را خودخواه می کند». ادعایی رشدی است: پاسخ های prosocial زود هنگام در انتخاب های سریع ظاهر شدند و تقریباً پایدار ماندند، در حالی که انتخاب های prosocial زیر تأخیر در طول کودکی قوی تر شدند.

نویسندگان چه کردند

تیم ۵۳۷ کودک ۳ تا ۱۰ ساله را در Milan ایتالیا آزمود. هر کودک به طور تصادفی به یکی از دو شیوه تصمیم گیری اختصاص یافت:

- فشار زمانی: در کمتر از ۱۰ ثانیه پاسخ بده.
- تأخیر زمانی: پیش از پاسخ حداقل ۱۰ ثانیه صبر کن.

سپس هر کودک مجموعه ای از تکلیف های تصمیم گیری اجتماعی مناسب کودکان را انجام داد که با آب نبات، شریک های خیالی و سناریوهای ساده اخلاقی ساخته شده بودند. در مجموع هر کودک ۱۹ تصمیم گرفت.

تکلیف ها چند نوع رفتار اجتماعی را پوشش می دادند:

- **Game Goods Public** که در آن کودک تصمیم می گرفت چند آب نبات در صندوق مشترکی بگذارد که دو برابر و تقسیم می شد.
- **Game Dictator** که کودک تصمیم می گرفت چند آب نبات به کودک دیگری بدهد.
- **Game Ultimatum** که در آن پیشنهادهای تقسیم نابرابر آب نبات را می پذیرفت یا رد می کرد.
- **Game Deception** که دروغ گفتن آب نبات بیشتری برای خود کودک و کمتری برای شریک می داد.
- دو معمای اخلاقی مناسب کودکان که در آن آسیب به یک کودک می توانست پنج کودک دیگر را نجات دهد.

نویسندگان این ها را پنج بازی جداگانه تلقی نکردند. با analysis factor پرسیدند آیا انتخاب ها در صفات گسترده تری خوشه می شوند. سه عامل بیرون آمد:

- **Prosociality:** همکاری، بخشش، صداقت و تمایل به آسیب زدن به payoff طرف دیگر در تعامل های تک مرحله ای.
- **Optimism: Social** باور اینکه کودکان دیگر همکاری خواهند کرد.
- **Acquiescence:** تمایل عمومی به پذیرفتن پیشنهادهای، حتی پیشنهادهای ناعادلانه.

این مهم است چون نتیجه تیز درباره یک تکلیف آب نبات دادن منفرد نیست. الگویی است که از چند تصمیم ساخته شده است.

«شهود» و «تأمل» اینجا یعنی چه

در باید کودک شد: انجام زمانی فشار زیر که انتخابی یعنی نیست. درونی اسرارآمیز اخلاقی حس معنای به مقاله این در «شهود» می داد. پاسخ ثانیه ۱۰ از کمتر

«تأمل» قاب آزمایشی مقابل است: کودک باید پیش از پاسخ حداقل ۱۰ ثانیه صبر می کرد. این دستکاری در پژوهش dual-process رایج است، اما همچنان proxy است. پاسخ سریع غریزه خالص نیست و پاسخ با تأخیر عقل خالص نیست. بنابراین ادعای مقاله محدودتر و تمیزتر است: در این شرایط فشار و تأخیر زمانی، رفتار prosocial مسیرهای رشدی متفاوتی نشان داد.

چه پیدا کردند

نتیجه اصلی یک crossover در رشد انتخاب‌های prosocial سریع و آهسته بود.

در ۳ سالگی، کودکان در شرط سریع روی عامل Prosociality امتیاز بالاتری از کودکان شرط آهسته داشتند. اثر گزارش شده $\beta = 66.0$ با فاصله اطمینان ۹۵٪ از ۳۵.۰ تا ۹۷.۰ بود (راهنما). به زبان ساده: میان کوچک‌ترین کودکان، شرط انتخاب سریع با رفتار prosocial بیشتر همراه بود.

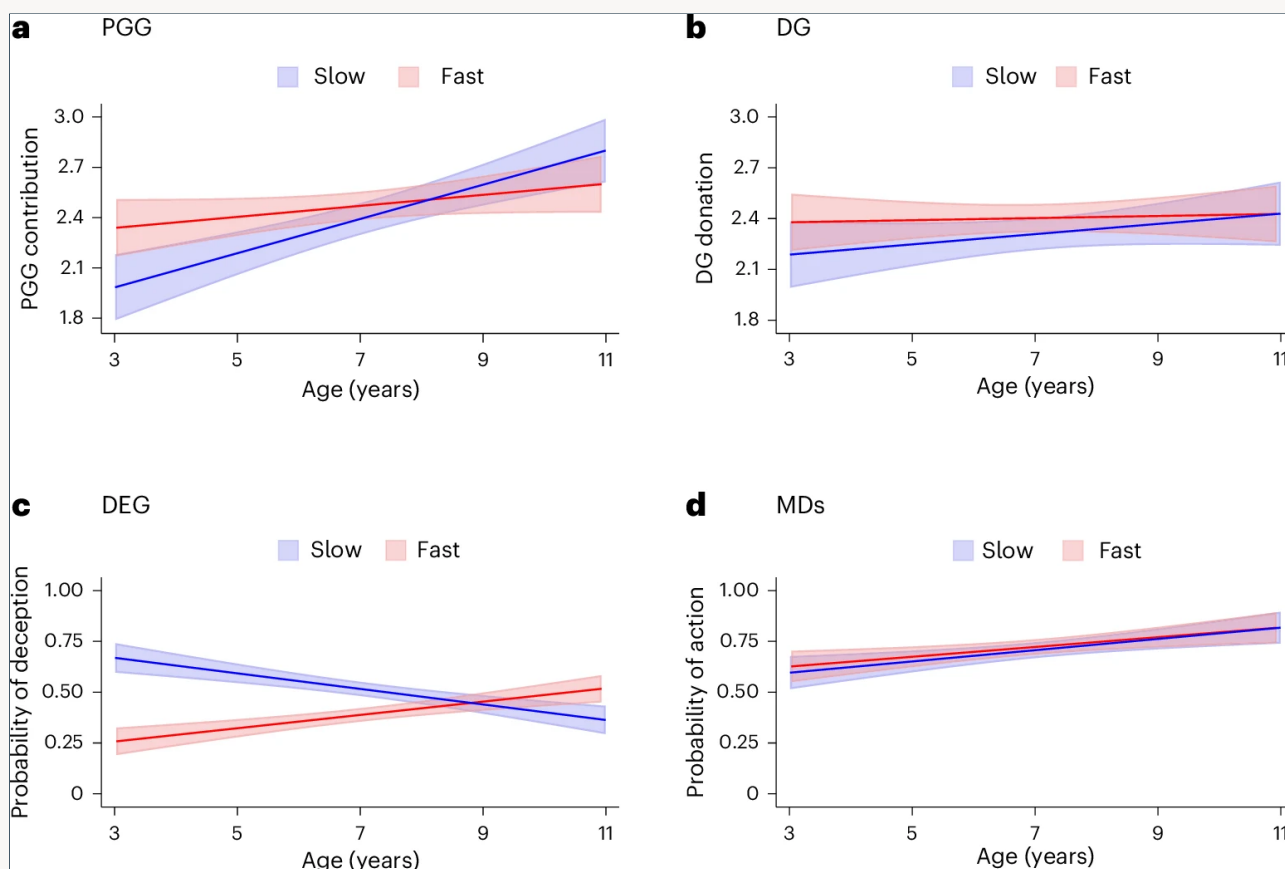
این prosociality سریع شواهد روشنی از افزایش یا کاهش با سن نشان نداد. نویسندگان شواهد قوی برای روند سنی در Prosociality شهودی گزارش نمی‌کنند.

شرط آهسته متفاوت بود. Prosociality تأملی با سن افزایش یافت ($\beta = 09.0$ ، فاصله اطمینان ۹۵٪ از ۰.۴ تا ۱۳.۰). با بزرگ‌تر شدن کودکان، شکاف میان انتخاب‌های سریع و آهسته کم شد. در سن ۹ تا ۱۰ سالگی، مقاله دیگر تفاوت معناداری میان دو شیوه تصمیم‌گیری پیدا نکرد.

دو عامل دیگر متفاوت رفتار کردند:

- **Optimism Social** شواهدی از تغییر با سن یا شیوه تصمیم‌گیری نشان نداد.
- **Acquiescence** با سن کم شد، به خصوص در شرط تأخیر: کودکان بزرگ‌تر کمتر به طور کلی حاضر بودند پیشنهاد دیگران را بپذیرند.

نتایج سطح تکلیف جزئیات بیشتری می‌دهند. شرط سریع در کوچک‌ترین کودکان با همکاری بیشتر در Game Goods Public و صداقت بیشتر در Game Deception مرتبط بود. در Game Dictator شواهد روشنی نبود که کودکان کم‌سن را نوع‌دوست‌تر کند. پس مقاله نمی‌گوید «شهود هر رفتار prosocial را قوی‌تر می‌کند». می‌گوید یک عامل گسترده prosocial که از چند تکلیف ساخته شده، در اوایل کودکی زیر فشار زمانی بالاتر بود، در حالی که prosociality تأملی با سن رشد کرد.

شکل ۳ مقاله نتیجه را به تفکیک تکلیف نشان می‌دهد. PGG یعنی Game، Goods Public که کودک آب‌نبات به صندوق مشترک می‌دهد. DG یعنی Game، Dictator که تکلیف بخشش. DEG یعنی Game، Deception جایی که صداقت با payoff بهتر برای خود کودک رقابت می‌کند. MDs یعنی Dilemmas، Moral که کودک تصمیم می‌گیرد آیا می‌توان به یک نفر آسیب زد تا پنج نفر نجات یابند. هر پزل نشان می‌دهد رفتار پس از کنترل شیوه تصمیم‌گیری چگونه با سن تغییر کرده است. خط‌ها مقدارهای پیش‌بینی شده با squares least ordinary هستند و نوارهای سایه‌دار فاصله اطمینان ۹۵٪ خوشه‌بندی شده بر اساس شرکت‌کننده‌اند. نکته برای خواننده عمومی جزئیات است: نتیجه گسترده‌ی Prosociality از چند بازی ساخته شده و منحنی‌های سطح تکلیف همه یکسان نیستند.

Margoni et al. / Nature Human Behaviour CC BY 0.4

نتیجه همان شعار نیست

دو شعار وسوسه‌کننده وجود دارد و هر دو بیش از حد ساده‌اند.

اول: کودکان ذاتاً خوب‌اند. مقاله این را ثابت نمی‌کند. نمونه کودکان ایتالیایی‌زبان از شمال ایتالیا بود که از مدرسه‌ها و مهدکودک‌های جمعیت با درآمد متوسط جذب شدند. نویسندگان صریحاً درباره تعمیم فرهنگی گسترده هشدار می‌دهند.

دوم: فکر کردن آدم‌ها را خودخواه می‌کند. مقاله این را هم نشان نمی‌دهد. در کودکان بزرگ‌تر، انتخاب‌های prosocial آهسته قوی‌تر شدند. داستان رشدی سقوط از معصومیت نیست. بیشتر شبیه انتقال است: چیزی که زود در انتخاب‌های سریع ظاهر می‌شود، به تدریج در تصمیم‌گیری تأملی هم قابل دسترسی می‌شود.

قطعه مهم همین تمایز است. مطالعه نمی‌پرسد کودکان خوب‌اند یا بد. می‌پرسد دو شیوه انتخاب — سریع و آهسته — با رشد کودک چگونه به رفتار prosocial مرتبط می‌شوند.

قدرت شواهد چقدر است؟

برای الگوی اصلی، نسبتاً قوی. نمونه برای این نوع آزمایش رشدی بزرگ است: ۵۳۷ کودک در سن ۳ تا ۱۰ سال. طراحی کودکان را به طور تصادفی به شرط سریع و آهسته اختصاص داد. نویسندگان به یک بازی تکیه نکردند، بلکه چند تکلیف اجتماعی را ترکیب و بررسی کردند آیا الگو در چند آزمون پایداری حفظ می شود یا نه.

مقاله همچنین چک های کم هیجان اما مهم را گزارش می کند. نتایج وقتی سن به بازه ها تقسیم شد نه خط پیوسته، وقتی کوچک ترین کودکان حذف شدند، وقتی کودکانی که آزمون درک را رد کرده بودند دوباره وارد شدند، وقتی کودکانی که شرط سریع را رعایت نکرده بودند حذف شدند و وقتی ساختار عامل برای کودکان کم سن و بزرگ تر جدا گانه برآورد شد، پابرجا ماندند.

اما محدودیت ها واقعی اند.

اول، شرط خنثی زمانی وجود نداشت. کودکان یا وادار به پاسخ سریع شدند یا مجبور به صبر. بنابراین مقاله انتخاب سریع را با انتخاب تأخیری مقایسه می کند، نه هر یک را با baseline بدون محدودیت.

دوم، شریک ها خیالی بودند، هر چند به کودکان گفته شده بود واقعی اند. این برای بازی های کنترل شده آزمایشگاهی عادی است، اما معادل مشاهده کودکان در مذاکره واقعی با هم کلاسی ها نیست.

سوم، مطالعه preregister نشده بود. داده و مواد از طریق OSF در دسترس اند، اما برنامه تحلیل این مطالعه از پیش قفل نشده بود.

چهارم، نمونه از نظر فرهنگی محدود است. شمال ایتالیا «کودکی» به طور کلی نیست. رشد رفتار prosocial می تواند با هنجارهای اجتماعی، مدرسه، محیط خانوادگی و زمینه اقتصادی تفاوت کند.

پس سطح اطمینان امن این است: بالا که این نمونه، با این تکلیف ها و شرایط زمانی، الگوی گزارش شده را نشان داده است. پایین تر که همان منحنی بدون تغییر در فرهنگ ها، تکلیف ها یا تعامل های واقعی دیگر دیده شود.

چرا مهم است

بحث های بزرگسالان درباره اخلاق اغلب مدلی ساده را یواشکی وارد می کنند: تکانه بخش حیوانی است و تأمل بخش متمدن. روانشناسی رشد نگه داشتن این مدل را دشوارتر می کند.

در این مطالعه، انتخاب سریع کوچک ترین کودکان baseline خودخواهانه ای نبود که عقل مجبور به اصلاحش شود. prosociality سریع از قبل وجود داشت. تغییر رشدی این بود که انتخاب های آهسته و تأملی با سن تر prosocial شدند.

این پیامد مفیدی دارد. رشد اخلاقی شاید فقط سرکوب تکانه های بد نباشد. شاید فرایندی هم باشد که کودکان در آن یاد می گیرند پاسخ های اولیه همکاری، صادقانه و دیگرخواهانه را وارد استدلال آهسته تر و آگاهانه تر کنند.

این داستان آرام تر و بهتر از «کودکان پاک اند» است. می گوید prosociality می تواند چیزی باشد که کودک ابتدا سریع انجام می دهد و بعد یاد می گیرد آگاهانه هم انجام دهد.

خلاصه تمیز

پژوهشگران ۵۳۷ کودک ایتالیایی زبان ۳ تا ۱۰ ساله را در تکلیف‌های تصمیم‌گیری اجتماعی درباره همکاری، بخشش، صداقت، پذیرفتن پیشنهاد ناعادلانه و معماهای اخلاقی آزمودند. کودکان به‌طور تصادفی یا باید در کمتر از ۱۰ ثانیه پاسخ می‌دادند یا پیش از پاسخ حداقل ۱۰ ثانیه صبر می‌کردند. analysis factor سه الگوی گسترده یافت: Optimism Social Prosociality و Acquiescence. نتیجه اصلی رشدی بود: در کوچک‌ترین کودکان انتخاب سریع تر prosocial از انتخاب با تأخیر بود؛ prosociality سریع با سن نسبتاً پایدار ماند؛ و prosociality تأملی با سن افزایش یافت تا حدود ۹-۱۰ سالگی شکاف بسته شد. مطالعه ثابت نمی‌کند کودکان همه‌جا یا به‌طور ذاتی خوب‌اند. در یک نمونه شمال ایتالیا و شرایط آزمایشگاهی مشخص نشان می‌دهد تکانه‌های prosocial اولیه می‌توانند پایدار باشند، در حالی که تصمیم‌گیری prosocial تأملی در طول کودکی قوی‌تر می‌شود.

بررسی بی‌پرده

آنچه مقاله نشان می‌دهد: در نمونه‌ای از ۵۳۷ کودک ایتالیایی زبان، فشار زمانی در کوچک‌ترین کودکان با Prosociality بیشتر همراه بود، در حالی که Prosociality تأملی با سن افزایش یافت و تا اواخر کودکی به آن رسید.

آنچه معقول است اما اثبات نشده: اینکه شهودهای prosocial اولیه بنیادی فراهم می‌کنند که کودک بعداً یاد می‌گیرد از راه تأمل هم بیانش کند. الگو با این تفسیر سازگار است، اما طراحی نمی‌تواند استعداد ذاتی را از یادگیری اجتماعی بسیار زود هنگام تمیز جدا کند.

آنچه نشان نمی‌دهد: اینکه همه کودکان ذاتاً خوب‌اند؛ فکر کردن کودکان را خودخواه می‌کند؛ همان منحنی رشد در همه فرهنگ‌ها وجود دارد؛ یا هر نوع رفتار prosocial همان مسیر را دنبال می‌کند.

محدودیت‌های اصلی: نبود شرط زمانی خنثی؛ شریک‌های خیالی؛ نمونه مدرسه‌ای شمال ایتالیا؛ نبود preregistration و بازی‌های آزمایشگاهی که زندگی اجتماعی واقعی را ساده می‌کنند.

یک خواننده عمومی چقدر باید مطمئن باشد؟ نسبتاً بالا برای الگوی گزارش شده داخل همین مطالعه. متوسط برای تفسیر رشدی گسترده‌تر. پایین برای هر ادعای فراگیر درباره طبیعت انسان.

منابع

(2026) Behaviour Human Nature childhood, in prosociality deliberative of rise the and intuition Stable al., et Margoni
<https://doi.org/10.1038/s41562-026-02487-4>

materials and data study for repository Framework Science Open
<https://osf.io/xpsqe/overview>